

~ Per žingsnių nuo meilės 2

svajonių knygos

CARA
BASTONE

Tikra meilė
nepraeis pro šalį

~ Per žingsni nuo meilės

CARA BASTONE

Tikra meilė
nepraeis pro šalį

1

– Sužiedėję spragėsiai, atšalę dešrainiai ir išsivadėjęs alus. Ko dar žmogus gali norėti šiame gyvenime? – Taileris Lešuskis, užmetęs ranką ant Meto kėdės atlošo, pasuko galvą į linksmi spindinčią ankstyvo birželio saulę, kuri tarsi vėluodama svyravo tarp pavasario ir vasaros.

Metas Dorneris, kuriam ši rytą suėjo septyneri, įtartinais dėbtelejo į Tailerio puodelį.

– Nežinau, dėde Tai. Manau, apelsinų limonadas skanesnis už alų.

– Taip sakai, nes dar neragavai alaus, – atsakė Taileris, puikiai žinodamas, kas jo laukia. Taip, tuojau pat pajuto smarkų spragtelėjimą į galvą, ir tai padarė jo geriausias draugas. Nusišypsojęs Taileris atlošė galvą ir pažvelgė į už nugaros sėdintį Sebastianą. – Kvietai?

– Prašyčiau nekalbėti su mano septynmečiu apie alų, – prabilo Sebastianas.

Taileris jau pravėrė burną, norėdamas atsakyti, bet tada liekna, daili moteris niuktelėjo Sebastianui į ranką.

– Metas supranta, kad alus yra suaugusiųjų gėrimas. Niekio blogo, jei sužinos apie tai iš dėdės Tailerio.

– Matai? Klausyk savo moters. – Taileris grįžo į savo vietą, nors ir jautėsi pažemintas. Tai buvo keista, nes Sebastiano mergina, kaip įprasta, stojo į jo pusę. Vija Derosa buvo miela, švelni ir rūpestinga. Beprasmiška ginčytis, jog ji puikiai tiko Sebastianui su Metu, kurie buvo išgyvenę tokį netekties skausmą, kurio daugelis nepakeltų. Beveik prieš penkerius metus autoavarijoje žuvus Korai, berniuko motinai, Taileris svarstė, ar jo geriausias draugas kada nors bus toks pat. Senasis Sebastianas. Dažnai besijuokiantis vyrukas, mėgstantis žaisti krepšinių ir kartais pasisamdantis auklę, kad galėtų pasprukti ir išgerti alaus su senu bičiuliu Taileriu.

Per tą pusmetį, kurią Sebas ir Vija praleido drauge, Taileris dažniau matė savo draugą atsipalaidavusį, atvirą ir linksmą, nei per pastaruosius penkerius metus. Taileris žinojo, kad viskas tik į gera. Tik pats norėjo dažniau būti to džiaugsmo dalimi.

Po velnių. Meto gimtadienio vakarėlis – pirmasis Tailerio susitikimas su berniuku per pastarąsias dešimt dienų. O anksčiau jis bent kartą per dvidešimt keturias valandas turėdavo apauti krutančias Meto kojytės kojineis arba sukišti jam į gerklę blynus. Dažnai tekdavo skubėti, nes Metas vėluodavo į pamokas.

Anksčiau dažni Tailerio vizitai turėjo *priežastį*. O dabar? Viskas pasikeitė. Pastaruoju metu Metui ir taip užteko priežiūros. Po trijų savaitių, pasibaigus nuomos sutarčiai, Vija ruošėsi oficialiai atsikraustyti pas Sebastianą. Tada geriausio draugo pastogė – beveik antrieji Tailerio namai – taps vieta, į kurią atėjus teks pasibelsti, o tada prie durų laukti, kol kas nors teksis atidaryti.

– Ar kažką praleidau, Metai? – aukštu, švelniu balsu pasiteiravo Džoja Čoi, klestelėdama į savo vietą. Jos kasytės buvo sukištos po firmine Konio salos *Ciklonų* kepuraitė – tokią pačią dėvėjo ir Metas.

– Sugrįžai! – suriko berniukas geriausiai draugei į veidą. – Jau bijojau, kad pražiopsosi septintą padavimų eilę. Juk tai geriausia dalis.

– Metai, Metai, *Metai*. – Apsimestinai nusivylęs, Taileris papurtė galvą. – Geriausias yra pats beisbolas. Be to, dabar tik ketvirtas padavimas.

– Teisingai, dėde Tai, – išmintingai linksėdamas sutiko Metas, o tada pasisuko į Džoją. – Turi kokių nors užkandžių?

Taileris pats sau sukikeno. Akivaizdu, šis vaikas puikiai žino, kaip nutildyti suaugusiuosius. Sutik su tuo, ką jie sako, ir toliau varyk savo.

– Ačiū, kad ją atsivedei, Fina, – iš už Tailerio ataidėjo Sebo balsas. – Ar kilo kokių nors rūpesčių?

– Nieko panašaus, – atsakė moteris, kurios balsas visada priversdavo Tailerio širdį nusiristi į kulnus. Nusiasukęs nuo jos ir susitelkęs į beisbolą, jis bandė nekreipti dėmesio į kaklo plaukelius, kurie staiga pastiro, Finai įsitaisius šalia Sebastiano. Taileris nesuprato – gerai ar blogai, kad ji atsisėdo jam už nugaros.

Jei Fina sėdėtų priešais, jis galėtų retkarčiais užmesti į ją akį, deja, tokiu atveju pražiopsotų visas beisbolo varžybas. O štai sėdėdama už nugaros ji tapo įsikūnijusiu balsu. Tai buvo garsas, kuris kone vaidendavosi Taileriui, aišku, jei manysime, kad jis apskritai tiki tokiais dalykais. Įsitaisiusi už nugaros Fina kalbėjo tuo Luizianos gyventojams būdingu akcentu, kuris kažkodėl priminė gvazdikėlius, levandas ir šalavijus. Ši moteris turėjo tokį balsą, kad jį išgirdęs vyras išsyk sumodavo, ką patirtų įsisiurbęs į jos lūpas.

Taileris pasimuistė kėdėje, bet neatsisuko. Finos balsa pranoko tik jos veidas. Taileriui visai nereikėjo į jį žiūrėti – jis puikiausiai gebėjo viską įsivaizduoti. Blyški oda, gašdinančios akys ir minkštos lūpos. Oi. *Beisbolas, beisbolas, beisbolas*, – primygtinai kartoją sau Taileris.

Jis atėjo čia ne tam, kad flirtuotų su moterimi. Ir visai nesvarbu, kad ji yra tiesiog nuodėmingai graži. Nesvarbu, kad jaučiant šios pavojingos gražuolės – tarytum staiga atgijusio tigro – artumą, tobulai Taileriui tinkančios *Nike* kojines tuojau persisunkdavo prakaitu. Jis čia atėjo atšvęsti berniuko, prilygstančio sūnėnui, septintąjį gimtadienį ir pasižiūrėti žemesniosios beisbolo lygos varžybas. Tai vienas geriausių būdų praleisti tokią šiltą dieną. Geriau nebent sėsti ant dviračio ir Vandenyno bulvaru pasileisti link to paties beisbolo stadiono. Na, o giliai širdyje pripažino sau, kad *pats* šaunias dalykas tokią šiltą dieną būtų pašdykauti po atklode su miela, saulės nutvieksa mergina.

Plaukeliai ant Tailerio kaklo vėl pasišiaušė, šįsyk – dar stipriau. Susimąstė, ar už nugaros sėdinti moteris nujaučia, kad jis pagalvojo apie seksą. Serafina Sent Romein laikė save aiškiarege, tačiau Taileris, kaskart apie tai išgirdęs, užversdavo akis. Jis netikėjo antgamtiniais reiškiniais, taigi skeptiškai žvelgė į visus patikliuosius. Visgi retkarčiais, pavyzdžiui, dabar, kai saulė taip maloniai šildė beisbolo kepuraitę, o oda buvo pašiurpusi, Taileris susimąstė... ar bent dalis tų teiginių galėtų būti tiesa. Ar Fina geba skaityti kitų žmonių mintis?

– Taip, – Taileriui už nugaros pasigirdo jos balsas. Jis buvo žemas, aiškus ir seksualus kaip visada.

– Ką? – krūptelėdamas paklausė jis ir atsisuko į Finą. – Ką pasakei?

Taileris pažvelgė į Finą. Jis nebegalėjo atitraukti akių nuo patrauklios moters aukštais skruostikauliais, šviesiomis

akimis ir minkštomis lūpomis. Pasijuto taip, lyg be jokios priedangos stebėtų saulės užtemimą.

– Vija paklausė, ar šiandien susirašinėju su Mere. Atsakiau, kad taip, – šaltai paaiškino Fina, bet paskui taip kvailai nusišypsojo, tarytum puikiai žinotų, kodėl Tailerio širdis buvo ką tik nusiritusi į kulnus. Jis sau priminė, kad ši moteris *negali* skaityti minčių. Tai absurdas. Sutapimas, kad jos balsas pertraukė Tailerio mintis būtent tą akimirką.

– Gerai, – šiurkščiai atsakė jis prieš nusisukdamas. Bet tada ir vėl atsigrėžė. – O kodėl rašei Merei tą žinutę?

Vienas tamsus Serafinos antakis staiga pakilo, pabrėždamas dideles skaidrias akis.

– Nes ji mano draugė.

– Gerai, – pakartojo Taileris taip pat tyliai kaip pirmą kartą. Tada apsisuko ir vėl susitelkė į žaidimą, nors buvo gerokai susinervinęs. Jis nežinojo, kad Serafina su Mere susirašinėja. Kvaila, tačiau Tailerį tai erzino. Gana neprotinga laikyti Merę tik savo ir Sebastiano, o ne Vijos ir Serafinos drauge. Bet po velnių! Juk tai jiedu su Mere po Koros mirties gražino Sebastianui gyvastį. Sebastianas, Taileris ir Merė kartu juokdavosi iki ašarų, o kartais tiesiog ištisą naktį praraudodavo. Tai jie su Mere tiekė Sebastianui maistą, už jį nueidavo į parduotuvę ir atstodavo auklę, bičiuliui net nepaprašius.

Pernai kasmetinėse *Ciklonų* varžybose Meto gimtadienio proga dalyvavo tik Sebastianas, Merė ir jis pats, Taileris. Dviračiais grįždami per parką, jie čiaumojo rūkytą mėsą ir mėgavosi ledais, kol pradėjo leistis saulė. Tada jau teko važiuoti namo.

Bet Taileriui teko pripažinti, kad nuo to laiko daug kas pasikeitė. Šiomet Metas jau pats atvažiavo dviratuku – jam neteko sėdėti Sebui už nugaros. Merė išvis negalėjo dalyvauti, nes pastaruoju metu turėjo daug darbo savo

parduotuvėje, taigi, nereikalingas bilietas atiteko Džojai. Na, o koks pats didžiausias pokytis? Praėjusį rudenį Sebastiano gyvenime atsirado Vija, kartu atsitempdama Serafiną, įsėsere ir geriausią draugę.

Taip prasidėjo naujas periodas. Išaušo Serafinos amžius. Buvo Juros periodas, Triaso¹ periodas, o dabar – Serafinos. Taileriui prieš akis išniro mįslingas susitikimas urve, kuriame priešistorinis žmogus tikėjosi rasiąs ugnį. Vis dėlto pakėlęs akis jis išvydo Serafiną Sent Romein, prisidengusią maudymosi kostiumėliu iš pirmykščio žinduolio kailio. Taigi, atradėjas labai greitai nusidegino ranką.

Taileris papurtė galvą. Šioje naujoje eroje jis nesimatydavo su Metu ir Sebastianu dešimt dienų, o pagaliau juos aplankęs visada išvysdavo seksualią aiškiaregę, nuo kurios jam pašiurpdavo oda.

Taileris pabandė atsipalaiduoti, nusišypsodamas klykiantiems jauniems brukliniečiams, kurie tolimojoje aikštelės dalyje pralėkė traukinuku. Atrakcionų aikštelė buvo įrengta dešiniajame Konio salos kampe, ir maždaug kas tris minutes aštrių pojūčių mėgėjai leisdavosi vingiuotais, ryškiais raudonais bėgiais. Už aikštelės putodamas ošė vandenynas, o palei krantą driekėsi plonytė smėlio juosta.

Skrendantis lėktuvas virš vandens paliko ploną juostelę, perskrodamas dangų pusiau. Taileriui prieš akis išniro kamuoliukas, atmuštas beisbolo lazda. Nėra vaizdo, kuris būtų labiau niujorkietiškas. Beisbolas, lėktuvas, amerikietiškieji kalneliai su spiegiančiais pramogautojais, karamelinų spragėsių kvapas, sumišęs su vandenyno dvelksmu.

Dieve, Taileris dievino Brukliną.

¹ Juros (angl. *Jurraic*) ir Triaso (angl. *Triassic*) periodai – mezozojaus, geologinės Žemės eros, periodai, dinozaurų vystymosi ir klestėjimo metas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

– Dėkojame visiems, šią gražią birželio dieną atėjusiems į varžybas, – pro garsiakalbį pranešė saldžialiežuvis pranešėjas. Neaiškiai tariami žodžiai išdavė, kad vyrukas bus išgėręs vienu alaus bokalu per daug. – Bet šiandien yra mūsų kasmetinė Tėvų pagerbimo šventė, taigi ypač norėtume padėkoti visiems čia esantiems tėveliams ir mamytėms.

Minia ėmė šaltai ploti ir šūkalioti – lygiai taip pat reagavo į viską, kas anksčiau vyko stadione.

– Stokis, tėtuk! – šūktelėjo Metas ir atsiklaupė ant sėdynės, norėdamas matyti Sebastianą.

Tėtušis papurtė galvą.

– Aš tik pamajuosiu žiūrovams.

– Nagi, tėtuk!

Suspaudęs lūpas, Sebastianas nenoriai atsistojo ir įbruko rankas į džinsų kišenes. Taileris šyptelėjo Metui. O šis mažylis puikiai supranta kreipinio *tėtuk* galią. Metas šį žodį vartodavo retai, tarytum saugodamas jo poveikį ypatingoms progoms. Taip pat žinojo, kad šiomis dienomis iš tėvo gali išpešti beveik viską.

– Pagerbkime savo tėvelius! Žiūrėkite, už žaidėjų ir trenerių suolelio sėdi žaidėjų tėčiai ir mamos. Štai, pažvelkite, kaip jie juos myli.

Tą akimirką didžioji dalis žaidėjų perlipo tvorą, skiriančią aikštę nuo tribūnų, ėmė bučiuoti savo tėvus, susirinkusiai miniai mėtydami kamuoliukus ir minkštus žaislus.

– Taileri... – kreipėsi Metas. Regis, berniukui iškilo rimta abejonė, ir tai pastebėjo net Sebastianas.

– Taip?

– Juk tu neturi vaikų, tiesa?

– Metai! – nustebę iš už nugaros šūktelėjo Sebastianas. – Negaliu patikėti, kad tu dar nežinai!

Taileris nusijuokė.

Tikra meilė nepraeis pro šalį

– Metai, manai, jei turėčiau vaiką, vis dar nebūtum su juo pažįstamas?

Berniukui dėbtelėjus į Džoją, abu apsikeitė reikšmingais žvilgsniais.

– Bet kartais tėvai nebendruoja su savo vaikais. Ypač – tėčiai.

– Tai tiesa... – atsargiai sutiko Taileris. Jis geriau už daugelį žmonių žinojo, kad berniukas neklysta. Staiga Taileriui pasirodė, lyg į pilvą būtų įšimetęs koks sunkus akmuo.

– Vadinasi, gali turėti vaikų ir jų nepažinoti.

Taileris nedrįso ginčytis su Metu.

– Regis, suprantu, ką nori pasakyti. Visgi aš neturiu vaikų, Metai. – *O jei turėčiau, tikrai neapsimetinėčiau, kad yra kitaip.*

– Kodėl?

– Kas kodėl?

– Kodėl neturi vaikų?

Nes Lešuskiams nelemta susilaukti palikuonių, – gana abejingai pagalvojo Taileris. Jei nori būti geras tėvas, privalai turėti Sebastiano genų. Būti kantrus, nesavanaudiškas, pasiruošęs taikstytis su augančios asmenybės keliamais rūpesčiais. Taileris perdėm gerai suprato savo būdą, kad žinotų: tai ne jam. Vis dėlto jis gerokai skyrėsi nuo savo tėvo. Artūras Lešuskis buvo nekantrus ir tūžmingas, o tais retais atvejais, kai teikdavosi aplankyti Tailerį, tik norėdavo primesti savo nuomonę. Taileris visai netroško vaikų ir nenorėjo sužinoti, koks būtų tėvas. Tegu šio šeiminio vaidmens kostiumas amžiams lieka kabėti šeimos spintoje.

– Kas tai? Psichoterapijos seansas? – pajuokavo jis. – Maniau, turėtume žiūrėti beisbolą. – Uždengęs Meto veiduką kepure, Taileris suprato, kad trys suaugusieji, sėdėję mažyliui už nugaros, tikriausiai klausėsi jų pokalbio. Šalia Sebastiano jis galėtų apie tai kalbėtis, tačiau Viją pažinojo

dar gana menkai, o Fina jo vaizduotėje tebevilkéjo tą maudymosi kostiumėlį iš kailio, žadindama geidulingas vizijas.

– O tu *gali* susilaukti vaikų? – paklausė Metas, taisydamasis kepurę ir atkakliai spoksodamas į Tailerį.

– *Metai!* – Sebastianas pasilenkęs suėmė sūnų už smakro. – Tai labai nemandagus klausimas!

Piktą Sebastiano repliką atsvėrė tai, kad Taileris jau iš visos širdies kvatojo.

– Dėdė Taileris vis kartoja, kad galiu klausti, ko panorėjęs! – piktai atšovė berniūkštis.

Taileris pamojo Sebu.

– Viskas gerai. Jis teisus. Vaikis manęs gali klausti visko. – Jis vėl sutelkė dėmesį į Metą. – Tiesą sakant, tavo tėvelis neklusta. Negali klausinėti tokių dalykų kiekvieno sutikto žmogaus. Na, bet jei jau teiraujiesi, taip, galėčiau turėti vaikų, jei norėčiau. Bet aš nenoriu.

Pažvelgęs į Tailerį, Metas prisimerkė.

– Bet kodėl *ne*?

Taileris atsiduso. Kartais šis berniukas primena šunyti, užuodusį Bolonės dešros gabalėlį. Bet Taileris žinojo, kad geriausia bus tiesiog atsakyti.

– Tiesą sakant, vaikai man ne itin patinka.

Metas piktai suspaudė lūpas.

– Bet aš tau patinku.

– Taip. Aš tave mėgstu. Ir myliu. Bet čia nesiskaito.

– Aš nesiskaitau? Kodėl?

– Nežinau. Tu esi šaunus. Pažįstu tave dar nuo tų dienų, kai buvai mažo šunelio dydžio. Atrodei toks trapus, kapringas ir bejėgis, kad nejučia tave pamilau. Tai ne mano *kaltė*, kad tave myliu.

– Vadinasi... niekada netapsi tėčiu?

– Jei bus mano valia, netapsiu, vaiki. – Stoją tylą, ir Taileris vėl pajuto, kaip jo kaklo plaukeliai pastiro ir kone ėmė

šokti hula². Po velnių. Finos artumas Taileriui tikrai ne į naudą. Jis net nepaglostė sau kaklo, kad gražintų plaukelius į vietą.

Vėl pažvelgęs į Sebastiano sūnų, Taileris susiraukė. Susimąstė, kodėl berniukas staiga apipylė jį klausimais. Gal tik todėl, kad šios *Ciklonų* varžybos skirtos tėvams pagerbti?

– Kodėl dabar pasidarei toks smalsus? – pasiteiravo Taileris, niuktelėdamas Metui į alkūnę.

Berniukas niūriai gūžtelėjo pečiais ir šįsyk pats kepure užsidengė veiduką.

Tai kažkas naujo. Metas, kurį Taileris pažinojo, buvo nesantūrus, mielas ir neįtikėtinai šnekus. Taileris atsiduso. Pasirodo, viskas keičiasi.

Netrukus Džoja pasilenkė prie Meto. Atrodė susinervinusi, tačiau vis tiek drįso pirmą kartą įsiterpti į pokalbį.

– Mes tik kalbėjomės apie pusbrolius. Aš turiu jų labai daug.

– O aš neturiu *né vieno*, – liūdnai pasakė Metas. Kalbėjo taip, lyg atsibudęs Kalėdų rytą po eglute būtų radęs milimetrinio popieriaus sąsiuvinį ir paprastų pieštukų, o visi jo draugai – kelialapius į Disnėjaus pasaulį.

– Štai. – Staiga Taileris susiprato. – Vadinasi, jei turėčiau vaikų, tu juos laikytum savo pusbroliais.

Metas darsyk gūžtelėjo. Šį kartą jau ne piktai, o net truputį droviai.

Nežinodamas, ką daugiau atsakyti, Taileris galėtų pasisukti į Sebastianą ir paprašyti pagalbos, deja, nenorėjo žiūrėti nei į Viją, kuri apie vaikus žinojo viską, nei į Serafiną, kuri savo išdidžiu žvilgsniu tuojau nudegintų trapų Tailerio vyriškumą.

– Gerai, kad turi Džoją, – pasakė jis. – Ji atstoja tau šeimos narius. – Dar kartą niuktelėjęs Metą, Taileris

² Hula (angl. *hula*) – havajiečių šokis.

pasisuko į Džoją. – Džoja, beje, Metas – ne vienintelis vaikas, kurį mėgstu. Tu irgi esi šauni. Taip pat dievinu savo mažąją sesutę. Ji keleriais metais už jus vyresnė, bet man ji irgi patinka.

– Gerai, – atsakė ji, iškilmingai linktelėdama. Regis, Džojai palengvėjo.

– Be to, – tęsė Taileris, žiūrėdamas į Metą, – tu man beveik atstoji sūnų, Metlokai. Taigi, tam tikra prasme esi savo paties pusbroliis.

Metas suspaudė lūpas, tačiau slėpdamas šypsena, kurios dar nenorėjo rodyti.

– Kaip keista, dėde Tai.

Taileris gūžtelėjo pečiais.

– Gyvenimas yra keistas, bičiuli. Kuo anksčiau tai suprasi, tuo geriau.

Netrukus jie vėl susitelkė į beisbolą, ir Meto nuotaika pasitaisė. Jis ypač pralinksėjo, kai kamuoliukas nukrito per tris eiles nuo jų sėdimosios vietos. Vaikai bėgo jo paimti ir tik per plauką nespėjo to padaryti.

Taileris užvertė akis, pamatęs pusamžį vyrą, kuris suskubo prie kamuoliuko pirmas ir iškėlė jį priešais švilpiančią minią.

Tai neatšaldė Meto entuziazmo; jis vėl buvo linksmas ir džiaugsmingai stebėjo beisbolo varžybas.

O štai Taileris jautėsi prislėgtas. Pašnekesys su berniuku jį gerokai suerzino, ką ir kalbėti apie karščiu alsuojantį Serafinos artumą. Be to, Taileris per visą dieną taip ir neištaikė laisvos minutės akis į akį šnektelėti su Sebastianu. Saulė jaukiai šildė, o vėjas maloniai gaivino, tačiau Taileris vis tiek buvo sukaitęs, jam niežėjo visą kūną. Atrodė, lyg šiai progai būtų pasidabinęs firminiu, bet jam ne itin gerai tinkančiu Lešuskių šeimos kostiumu.

Negalėdamas nustygti, Taileris pašoko.

– Einu dar užkandžių, – pasakė jis ir atsistojo. – Gal ko nors reikia?

– Atneštum spragėsių? – šypsodamasi paklausė Vija, ieškodama kišenėje grynujų.

Taileris numojo ranka.

– Aš vaišinu. – Jis labai stengėsi nuslėpti piktą žvilgsnį. Nejaugi Vija manė, kad turės pati susimokėti? – Dar ko nors?

– Ledų? – paprašė Metas, nekaltai mirksėdamas, lyg tai būtų pirma porcija.

– Ne. Ššš! – lengvabūdiškai atsakė Taileris, it būtų praręs akiai laikytis taisyklių. Kai kuriems garbingiems dėdėms patinka lepinti savo sūnėnus. Vis dėlto Taileris mėgo nustatyti ribas, įvesdamas į Meto gyvenimą daugiau tvarkos. – Per septintąjį padavimą jau gausi ledų su sirupu. Dar ko nors?

Žvelgdamas į draugų grupelę, Taileris susijaudinęs pastebėjo Sebastianą, kuris iškėlė savo puodelį ir ėmė į jį barbenti pirštu. Tai reiškė, kad bičiulis pageidauja dar alaus. Jie buvo susitarę, kad leisdami laiką su Metu tegali išgerti porą bokalų, bet pastaruoju metu Sebastianas dažnai peržengdavo šią ribą.

– Man irgi, – pasakė Serafina, lygiai taip pat barbendama į savo tuščią alaus puodelį.

– Gerai, – atsakė Taileris. Regis, tai buvo vienintelis žodis, kurį šiandien sugebėjo ištarti moteriškos lyties atstovėms.

Daugiau nieko nepasakęs, Taileris žengė į tarpą tarp eilių ir pasileido betoniniais laiptais aukštyn, šokdamas ant kas antros pakopos. Jam šiek tiek palengvėjo – nors jautėsi nevikrus lyg dramblys su pačiužomis, dėl įgimto grakštumo ir miklumo nesitėškė veidu į žemę. Pirmiausia nuėjo į tualetą. Lengviau atsiduso, bet kartu ir susierzino

veidrodyje pamatęs įprastą savo atvaizdą. Keista būti žmogui, kurio vidiniai prieštaravimai niekada neatsispindi išorėje. Taileris žinojo, kad jo širdžiai plystant iš skausmo, išoriškai jis vis tiek atrodo linksmas ir malonus. Gal taip yra todėl, kad jis skrupulingai rūpinasi savo išvaizda, lyginasi marškinius ir nuolat kerpa laukus, kad visada atrodytų tvarkingai. Paprastai tuo didžiuodavosi, bet šiandien jį viskas erzino.

Išėjęs iš tualetu, jis nuskubėjo prie artimiausio maisto prekystalio. Buvo aukštesnis už daugelį rungtynių žiūrovų ir galėjo stebėti minią kone iš paukščio skrydžio. Pirmas dalykas, kritęs į akis, buvo tas, kad visų vyrų – ir kai kurių moterų – žvilgsniai vis nukrypdamo į vieną pusę. Taileris atsiduso, nujausdamas to priežastį. Žvalgėsi aplinkui tol, kol pagaliau išvydo Serafiną.

– Kas nutiko? – paklausė Taileris, nedrąsiai prisigretindamas.

Serafina tuojau atitraukė akis nuo žmonių minios.

– Ieškojau tavęs.

– Kodėl?

– Trys bokalai alaus su spragėisiais – gana didelis nešulys. Be to, Džoja pareiškė, kad nori vandens, ir aš pati staiga išalkau.

Taileris atsikrenkštė.

– Gerai.

Jiedu atsistojo į eilę ir laikėsi šalia vienas kito maždaug per šešiolika colių. Taileris jautė smalsius žvilgsnius savo kryptimi – ir viskas tik todėl, kad išdrįso atsistoti šalia šios išskirtinės moters.

Kitokiame pasaulyje Taileris jau būtų nuėjęs į pasimatymą su Serafina Sent Romein ir ją metęs. Jei tik ji būtų ne tokia patraukli ir ne tokia gąsdinanti. Jei tik į ją žiūrint Tailerio delnai mažiau prakaituotų. Jei Serafina nebūtų tokia

kandi, Taileris tikrai pakviestų ją kartu praleisti vakarą, rašytų ne visai nepadoringas žinutes, mergintų ir vos jai pasirošus tuojau įsiverstų į lovą.

Deja, Taileris gyveno būtent *šiame* pasaulyje, kuriame Serafina rodėsi panaši į dailią, klastingą, skardžiabalsę laputę, kuri priversdavo jo širdį greičiau plakti. Lyg to būtų maža, šalia šios moters jis jautėsi kaip paauglys, niekada nebuvęs tikrame pasimatyme.

Eilei šiek tiek pasislinkus, Taileris pajudino kojas, stengdamasis nekreipti į Serafiną dėmesio, bet drauge ir nepamiršti, kad visą laiką stovi šalia jos. Staiga jis susiraukė – panorio nuo galvos iki kojų apsipilti šaltu vandeniu. *Užteks, Tai!*

Jis priminė sau, kad Taileris Lešuskis nėra patirties su moterimis stokojantis pienburnis. Turėdamas daugybę kontaktų ir greitą internetą, panorėjęs jis retai kada likdavo vienas. Juk Taileris toks dailus, protingas ir linksmas.

Pastebėjęs alų išlaisčiusį vyruką, jis dėbtelėjo į Serafiną. Judesys buvo toks staigus, kad nelaimėlis vos nenusisuko sprando lyg koks viščiukas.

Tada Taileris dirstelėjo į vargšą kvailelį, puikiai suprasdamas, kaip jis jaučiasi. Serafina Sent Romein turėjo kažką, kas vertė jį jaustis paskutiniu mulkiu.

Galiausiai jiedu priartėjo prie prekystalio.

– Ko pageidausite? – abejingai pasiteiravo šešiolikmetė prekybininkė. Ji buvo vienintelis asmuo kokių dvidešimties pėdų spinduliu, kuriam Serafina nedarė įspūdžio. Merginos nė kiek nejaudino ir Tailerio artumas.

– Duokite tris alaus, du butelius vandens, didelę porciją spragėsių ir šiltų riestainių be druskos. Na, ir tai, ko ji pageidaus. – Nykščiu parodęs į Serafiną, Taileris nepasinaudojo proga į ją pažvelgti.

– Man aštrių bulvyčių su sūriu. Beje, ar dar turite to pikantiško padažo?

Abejingai parodžiusi į pagardų skyrių, mergina suvedė užsakymą į kasos aparatą, o tada ištiesė ranką, laukdama grynujų. Netaręs nė žodžio, Taileris įdavė penkiasdešimtinę.

Tada jiedu su Serafina nuėjo į šalį palaukti savo užsakymo.

– Ką? – galiausiai paklausė ji, atsisukdama į Tailerį ir sukryžiuodama rankas ant krūtinės. Regis, šviesių akių žvilgsniu norėjo išdeginti jo galvoje skylę.

– Kas *ką*? – pakartėjo Taileris, įnirtingai stebėdamas vaikį, kuris už prekystalio rūpinosi jų užsakymu.

– Jaučiu, kad nori kažko paklausti. Pirmyn.

Taileriui vos pavyko susilaikyti neužvertus akių. Jis tikrai nekenė tų paranormalių nesąmonių.

– Užsisakei aštrių bulvyčių su sūriu.

– Na?

– Maniau, esi veganė ar kažkas panašaus. – Taileriui teko kartu su ja valgyti Sebastiano namuose, tačiau jis buvo toks išsiblaškęs, kad neatkreipė dėmesio į Serafinos lėkštės turinį.

Ji kilstelėjo antakį.

– Kodėl?

Galiausiai pažvelgęs į Serafiną, Taileris pratrūko kvatoti. Tada nukreipė žvilgsnį į tamsią, įmantrią kasytę ant peties, nepadažytą veidą, sidabrinius žiedus su brangakmeniais ir apyrankes ant riešų. Atkreipė dėmesį į laisvą siuvinėtą palaidinę ir panašaus stiliaus kelnes, o galiausiai įsistebeilijo į apavą, primenantį aksomines šlepetes. Serafina vis dar dvelkė šalavijais ir žeme. Kad ir kaip ekstravagantiškai atrodė, ją drąsiai galėjai pavadinti gamtos vaiku.

– Nes tu panaši... – Taileris pamėjo ranka, bandydamas sugalvoti tinkamiausią žodį, – į natūralumo mėgėją.

Didelei Tailerio nuostabai, Serafina prapliupo nevaržomai kvatoti. Jis dažnai prajuokindavo žmones. Tai buvo vienas mėgstamiausių Tailerio užsiėmimų. Bet iki šios akimirkos Serafinos dar nebuvo pavykę taip pralinksinti. Jis jau baiminosi, kad ji apskritai neleidžia sau juoktis, pasitenkina tik kvaila šypsena. Na, pagaliau Taileris pamatė baltus Serafinos dantis, o jos lūpos – šiaip jau visada suspaustos – beveik pranyko jai plačiai šypsantis. Jam ir vėl pasirodė, lyg be jokių priedangų stebėtų saulės užtemimą. Net atitraukęs žvilgsnį, Taileris vis tiek regėjo sau prieš akis nuostabią Serafinos šypseną. Jam rodėsi, lyg jos juokas būtų nudeginęs akių tinklainę.

– Taip jau nutiko, kad augau Luizianoje, – priminė Serafina. – Veganus ten tiesiog išstumtų iš miestų.

Vadinasi, ji valgo mėsą. Taileris nesuprato, kodėl šis faktas jį taip pradžiugino. Šią akimirką jis beveik negalėjo kalbėti – tarytum būtų apsvaigęs nuo Serafinos šypsenos ir juoko. Ir kodėl leidžiasi šios moters taip trikdomas? Tai nepakenčiama. Kad ir ką kalba žmonės, Serafina neturi jokių antgamtinių gebėjimų. Visai nebūtina su elgtis kitaip, nei su bet kuria kita jį patraukusia moterimi. Taileris gali tai padaryti.

Tarytum norėdama įrodyti savo tiesą, Tailerio širdis ėmė taip smarkiai plakti, lyg būtų akmenėlis, besitranskantis į metalinį kibirą. *Po velnių*. Jam pavyks. Jis sugalvos, ką daryti su kaklo plaukeliais, kurie šią akimirką ir vėl buvo pastirę. Taileris visą gyvenimą sportavo, todėl iškart atpažindavo savo pojūčius. Jis puikiai žinojo, ką reiškia *pasiruošk mušti, stok prie baudų metimų linijos ir leisk raumenims dirbti savo darbą*.

– Nueikime kur nors, – pernelyg garsiai burbtelėjo Serafinai. Taileris net nepažvelgė jai į akis, visą laiką spoksojo į žemę.

Po galais. Deja, jis jau buvo pamiršęs, kad šalia šios moters jaučiasi lyg nesavame kailyje. Ar tuos žodžius buvo įmanoma pasakyti dar šiurkščiau? Taileris nepakėlė į Serafiną žvilgsnio. Regis, niekaip nepajėgė atitraukti akių nuo merginos, kuri nuo riestainių krapštė druską. *Baik ten žiūrėti, bukaproti!*

Staiga atsisuko ir pati Serafina. Nelaimei, tą patį padarė ir šalia stovėjusi moteris, kuriai tikriausiai buvo įdomu, kaip viskas rutuliosis toliau.

– Oi, – tarstelėjo Serafina, šnairuodama į Tailerio veidą. Dabar jis jautėsi taip, lyg būtų tamsiame kambaryje uždegęs netvirtai įsuktą lempuotę, prisirišęs prie kėdės ir išstatęs save viešai pajuokai visų *Ciklonų* gerbėjų akivaizdoje.

Taileris prisivertė pažvelgti į Serafiną. Po velnių, ji yra iš tų žmonių, kurie mėgsta akių kontaktą! Ir Taileris mėgo prisistatyti pilnu vardu, tvirtai sukirsti rankomis ir bendraudamas žiūrėti pašnekovui tiesiai į akis. Jis taip elgėsi visą gyvenimą! Kodėl šalia Serafinos tai taip sunku?

– Aišku, jei nori, – netvirtai pridūrė jis. Atsikrenkštęs pabandė dar kartą: – Aš tai norėčiau. Kur nors išeiti su tavimi.

Akimirką Serafina tylėdama spoksojo į Tailerį.

– Sakau, norėčiau tave kur nors nusivesti, – pamėgino darsyk. – Noriu pasakyti, jei sutiksi, mielai su tavimi kur nors nueičiau.

– Užsakymas paruoštas, – šūktelėjo vaikas, ruošęs maistą. Po dešimties sekundžių Tailerio rankos buvo pilnos gėrimų ir maisto, tačiau Serafinos atsakymo jis taip ir neišgirdo. Pažvelgęs į riestainius, spragėsius, pilną alaus padėklą, išsigando netrukus pargrįšiantis. Deja, jo rankos

buvo pernelyg apkrautos, kad paslydęs gebėtų išsilaikyti ant kojų. Taileris panoro viską išmesti ir tučtuojau dviračiu grįžti namo.

O štai Serafina stovėjo šalia, po pažastimi laikydama vandens butelius, o kitoje rankoje – savo bulvytes.

– Taileri...

Oi. Serafinai nutęsus jo vardą, Taileris beveik išvydo tą menamą daugtaškį. Ji nežinojo, ką pasakyti. *Tai nėra geras ženklas, bičiuli.*

* * *

Praėjusią naktį Fina kai ką susapnavo. Tas sapnas reiškė, kad ši diena bus niūri, ir visai nesvarbu, kaip koketiškai danguje švietė birželio saulė.

Sapnas aplankė auštant. Šiltai įsitaisiusi po antklode savo lovoje, Fina išvydo žmogų, kurio vylėsi daugiau niekada nepamatysianti.

Nuodėmingai graži Finos motina sėdėjo jos miegamojo kampe, rūkydama ilgą moterišką cigaretę. Ją gaubė tirštas dūmų debesis ir kažkokia nežemiška aura. Būtent taip ši moteris atrodė tą paskutinį kartą, kai Fina ją matė daugiau kaip prieš aštuoniolika metų.

Jos plaukai, kaip ir Finos, buvo tamsūs, o akys – šviesios, be to, ji visą laiką žiauriai juokdavosi iš pasaulio. Turėdama neabejotiną aiškiaregystės dovaną, motina priminė visažinę.

Šianakt ji pasakė Finai lygiai tą patį, ką ir kiekvieną kartą, aplankiusi dukterį sapne. *Vyras tave sužlugdys. Kaip tai padarė man. Pagalvok, ko labiau už viską pasaulyje trokšti, ir paleisk tolyn laiveliu. Štai ką tau padarytų vyras. Patikėk manimi, dukra. Patikėk.*

Serafina nebuvo tikra, ar motina spėjo tai pasakyti tikrovėje, ar tai tebuvo pasąmonės šauksmas, jog jau pats metas siekti karščiausių savo svajonių.

Žinojo tik tiek: motina nuoširdžiai tikėjo, kad vyras iš jos pavogė viską, ko ji norėjo. Ir tai padarė biologinis Serafinos tėvas. Vagystę įvykdė apvaisindamas. Tokiu būdu Fina išvydo šį pasaulį.

Kaip ironiška. Fina savo gimimu sugriovė motinai gyvenimą, o štai ji labiau už viską troško turėti vaikų.

Pagalvok, ko labiau už viską pasaulyje trokšti.

Netgi šią akimirką, stovėdama žemesniosios beisbolo lygos stadiono priegose, ji jautė kišenėje šiugždantį neigiamo atsakymo raštą. Fina jį gavo elektroniniu paštu, tačiau tyčia atsispausdino, sulankstė ir pasiėmė su savimi, kad jaustų šalia savęs visą dieną.

Jau penktą kartą buvo atmestas jos prašymas tapti Niujorko valstijoje gyvenančio našlaičio globėja.

Dabar Serafina šį raštą nešiojosi kaip talismano priešingybę. Tarytum priminimą, kokiais būdais pasaulis gali priešintis jos didžiausiam norui. Intuicija pakuždėjo, kad reiktų šį raštą atsispausdinti ir atsinešti į beisbolo varžybas. Tik dabar Fina suprato, kodėl taip pasielgė.

Dėl Tailerio Lešuskio. Šiaurietišką bruožų šviesiapalaukio, dėvinčio siaurus džinsus ir polo marškinėlius, kuris pagaliau drįso pakviesti ją į pasimatymą.

Serafina jam tik mirktelėjo. Ar Taileris yra linksmas? Taip. Ar pastebėjus pasikartojančius jo žvilgsnius jos kraujas užvirdavo gyslose? Žinoma. Ar vien šiandien ji savo akimis matė tris moteris, atitraukusias žvilgsnius nuo savo sutuoktinių ir dirščiojančias Tailerio kryptimi? O, taip.

Tiesą sakant, vaikai man ne itin patinka.

Tai buvo pirmas kartas, kai Fina išgirdo šiuos žodžius tariamus balsu, nors ir anksčiau buvo pajutusi, kad Taileriui su pypliais nepakeliui. Šis vyrukas sėkmingai vaikščiojo į pasimatymus su Bruklino moterimis ir nė neketino sustoti.

Pakreipus koją į šoną, aštrus kišenėje gulėjusio neigiamo atsakymo rašto kampas skaudžiai įdūrė į šlaunį, tarytum sutvirtindamas Finą. Vyrams jos gyvenime nėra vietos. Juolab – šiam keistam viengungiui, kuriam visados terūpi gerai pasilinksminti.

Fina pažvelgė į jūros mėlynumo Tailerio akis, jos atrodė svajingos ir rimtos vienu metu.

– Patikėk manimi, kai sakau, kad mudu – ne pora, – pasakė ji.

Dar sekundei užlaikiusi žvilgsnį, Fina ryžtingai linktelėjo, apsisuko ir nužingsniavo prie prekystalio.

Štai. Taip ir reikėjo padaryti.

Šiandien Taileris jau antras vyras, kurią Finai teko atstumti. Pirmasis buvo landus saldžialiežuvis verslininkas, sutiktas traukinyje. Regis, jis pamanė, kad jei jau Fina nevyčia į jį atsitrenkė, vadinasi, yra pasirengusi nueiti į pasimatymą. Visgi ji juo nusikratė taip pat ryžtingai, kaip ir Taileriu. Deja, landūnas verslininkas, išgirdęs neigiamą atsakymą, tyliai pavadino ją *kale*. Fina suprato, kad su vyrais reikia būti tvirtai. Visai kaip auklėjant vaikus.

– Prilaikyk arklius, – po akimirkos šūktelėjo Taileris, žingsniuodamas Finai iš paskos. Jis greitai ją prisivijo, tačiau skubant iš bokalų ant riešo tiško alaus putas. – Tavo atsakymas tik *toks*?

Fina dėbtelėjo pro petį, stengdamasi nuo kiekvienos aštrios bulvytės nulaižyti pikantišką padažą.

– Nori išsamesnio paaiškinimo? – kilstelėdama antakį paklausė ji, tačiau tą akimirką pilve pajuto kažkokią baimę. *Prašau, neapsunkink visko dar labiau*, – giliai širdyje maldavo Fina.

– Aš tau nepatinku? – pasiteiravo Taileris, norėdamas viską išsiaiškinti.

– Gal ir nieko vaikinai. Su Metu esi mielas ir linksmas. –
Fina gūžtelėjo pečiais.

– Aš tavęs netraukiu?

Ji atsainiai nužvelgė Tailerį nuo galvos iki kojų.

– Esi patrauklus.

– Bet mudu negalime tapti pora. Net vienam pasimatymui.

Fina jau žiojosi kažką sakyti, bet Taileris ją sulaukė.

– Tai kas negerai? – neatlyžo jis. – Juk aš *nesiperšu*. Nesu blogas vyrukas. Būtų linksma.

Aišku, kad jis nesipiršo. Tai ir yra didžiausia problema. Kalbėdamas apie bet kokius išsipareigojimus, Taileris visada atrodydavo tarytum pasišlykštėjęs...

– Man linksmybės nerūpi, Taileri.

– Kas tada tau rūpi, Fina? Nes vis dar negaliu suprasti.

Staiga ji neteko kantrybės – šis pojūtis buvo panašus į elektros iškrovą. Padėjusi maistą, Fina atsisuko į Tailerį, pūsdama druską sau nuo pirštų.

– Pradėkime nuo to, kad jau dusyk ketinau pasakyti, kas man rūpi, bet abu kartus tu mane pertraukei. Patikėk manimi, jei būtum pirmas gatvėje sutiktas vyrukas, jau seniai būčiau baigusi šį pokalbį. Taigi, džiaukis, kad teikiuosi pasiaiškinti. Taileri, aš beveik nevaikštau į pasimatymus. Juolab nesusitikinėju su vyrais, kurių prioritetai primena *tavuosius*. Visai nenoriu valgyti prabangiame restorane ir taurėms nesąmonių, tau visą laiką galvojant, kaip kuo greičiau mane nurengti. Filmus mėgstu žiūrėti viena, neketinu čiuožinėti, gerti iki žemės graibymo ar daryti kitų dalykų, kuriais žmonės užsiima per pasimatymus. – Įkvėpdama daugiau oro, Fina pastebėjo išbalusį Tailerio veidą. – Be to, tu juk neketini turėti vaikų. – Fina kaip įmanydama pabrėžė šiuos žodžius, leisdama suprasti, kad nugirdo jūdvių su Metu pokalbį. – O aš noriu sukurti šeimą. Kuo greičiau.

Tikra meilė nepraeis pro šalį

– Aš ne... – pradėjo Taileris, bet Fina išskėlė ranką ir jį sustabdė.

Ji prarado kantrybę. Galbūt jei šį rytą nebūtų traukinyje susidūrusi su tuo nenaudėliu, jei šią akimirką nejaustų įkyrių vyrų žvilgsnių, kurie, naudodamiesi jos ir Tailerio konfliktu, nužiūrinėjo jos krūtis, užpakalį ir veidą, jei pasaulis būtų bent kiek sąžiningesnis moterų atžvilgiu, ko gero, Fina būtų palikusi Tailerį ramybėje. Tačiau čia, Bruklino pasaulyje, netekti savitvardos yra paprasta.

– Jau įžengei į penktąją dešimtį, – toliau dėstė ji, – ir man tai nėra motais, tačiau net sulaukęs tokio amžiaus rūpiniesi tik savo paties kailiu ir nuolatinėmis linksmybėmis. Ir tai man kelia nerimą.

– Serafina, – vėl kreipėsi Taileris. Jis žvelgė taip, lyg vis dar nebūtų praradęs vilties nueiti su ja į pasimatymą.

Na jau ne. Jokių apgailestavimų. Fina sudavė lemiamą smūgį, leisdama Taileriui greitai nusibaigti.

– Laikaisi įsitvėręs Meto ir Sebo, užuot gyvenęs savo gyvenimą. Aišku, esi žavus. Kerintis kaip koks Zekas Morisas³. Bet man tu atro dai perdėm vaikiškas, pernelyg lipšnus ir bijantis įsipareigojimų. Be to, jei norėčiau įsivelti į vienos nakties nuotyki – o aš nenoriu, – tikrai tam nesi-rinkčiau geriausios draugės vaikin o geriausio draugo. Pa-sitenkinsi tokiu atsakymu ar man tęsti?

* * *

Dar besimokydamas aštuntoje klasėje Taileris buvo sulaukęs smūgio į veidą. Tai padarė toks pienburnis Saimonas Sigridas. Lyg niekur nieko perėjo per koridorių ir šniojo Taileriui į snukį. Tik vėliau sužinojo, kad Saimonas tik priėmė kito mokyklinuko mestą iššūkį ir kad su Taileriu tai nebuvo tiesiogiai susiję. Labiausiai Tailerį paveikė ne

³ Zekas Morisas (Zack Morris) – amerikiečių aktorius.

fizinis skausmas, o patirtas šokas. Pasirodo, gali ramiausiai gyventi savo gyvenimą, tik staiga prie tavęs prišoka kažkoks nevala ir duoda į nosį.

Bet toji patirtis nėra iš tolo neprilygo šiandieninei. Taileris akimirka spoksojo į Finą, kol galiausiai suprato, jog nebekvėpuoja. Jautėsi taip, lyg ji būtų vienu judesiu priplojusi visus jo kūno plaukelius. Taileriui atrodė, lyg stovėtų nuogas. Jo savigarba buvo visiškai sutrypta.

– Po galais, – ištarė jis. Nes daugiau nesumojo, ką galėtų pasakyti. Taileris žengė žingsnį atgal. Tada – dar vieną. Apsisukęs ir sugrižęs į savo vietą, mechaniškai išdalijo maistą ir gėrimus. Pažvelgęs į riestainius suprato, kad pamiršo nusipirkti garstyčių. O tada pakėlė akis į Metą, kuris, nekreipdamas į nieką dėmesio, mėgavosi reginiu.

Serafina troško santykių, grįstų įsipareigojimais, o Taileris jai negali to pasiūlyti. Tai jau kone viešai žinomas faktas. Jis – ne toks vyrukas. Bet kodėl Serafina jį už tai sudraskė į skutelius? Tarytum tai būtų pragaištinga charakterio yda, o ne jo paties pasirinkimas. Taileris nekartos savo tėvo klaidų. Net jei tai reiškia, kad Metas jam turės atstoti sūnų. Galbūt Taileris nesugeba įsipareigoti, bet tai dar nereiškia, jog dėl šios priežasties jis turi palikti Sebą ir jo mažylį.

Po kelių minučių Taileris pajuto, kad Fina sugrižo į savo vietą ir atsisėdo. Šį kartą jo nugaros plaukeliai nebepastiro. Jokių keistų pojūčių ar pašėlusiai plakančios širdies. Taileris jautėsi apsunkęs, kone priplotas prie žemės, tarytum Fina savo žodžiais būtų pakišusi jį po švino lakštais.

Saimonui Sigridui sumušus Tailerį mokyklos koridoriuje, Sebastianas tvojo tam nenaudėliui atgal. Vėliau palydėjo bičiulį į slaugytojos kabinetą, Taileriui beviltiškai bandant sustabdyti kraujavimą iš nosies. Tai Sebastianas

Tikra meilė nepraeis pro šalį

keletą valandų sėdėjo su Taileriu, laukdamas jo tėvų, kurie taip ir nepasirodė.

Tas pats Sebastianas palydėjo Tailerį į metro ir važiavo kartu su juo, kad po pamokų draugužis neliktų tuščiuose namuose vienas.

Bet šią akimirką Sebastianas glaudėsi prie mylimos moters. Dabar ji jam buvo pati svarbiausia. O štai Taileris – trečias pagal svarbą po Meto ir Vijos. Jis sau priminė, kad taip ir turėtų būti. Deja, tai žeidė beveik taip pat stipriai, kaip ir Serafinos žodžiai.

Taigi, Taileris dar kartą tapo niekam nereikalingas. Vėl pasijuto tuo kraujuojančiu paaugliu slaugytojos kabinete, kurio tėvai taip ir neatvažiavo pasiimti. Jei dabar norėtų grįžti namo, tektų pačiam savimi pasirūpinti.

Sudomino? Pirkite knygą
TIKRA MEILĖ NEPRAEIS PRO ŠALIŲ
bene geriausia kaina ČIA

~ Per žingsnį nuo meilės 2

Kuo labiau priešini esi, tuo giliau įklimpsti.

Serafinai Sent Romein nereikia pasitelkti antgamtinių gebėjimų, kad suprastų: Taileriui Lešuskiui ji nebeapatinka. Taip, pakviesta į pasimatymą, Fina sudraskė Tailerį į skutelius, išvadino jį lėkštu savanaudžiu. Nors tarp jų dviejų spragsi traukos ugnelės, žavusis sporto žurnalistas vengia įsipareigojimų ir nenori turėti vaikų. O štai Serafina, kurią užaugino globėja, labiau už viską trokšta suteikti namus kokiam nors našlaičiui. Ji neatsisakys šios svajonės – net dėl tokio žavaus vyro kaip Taileris.

Įprastomis aplinkybėmis Taileris jau būtų pasilinksminęs su Serafina ir ją metęs. Moterys jam siejasi tik su malonumais, o ne su tokiais stipriais svaiginančiais geismu. Tailerio gyvenimas dar labiau komplikuojasi, tapus kur kas jaunesnės sesutės globėju. Jis supranta, kad neįstengs susidoroti vienas. Serafina – vienintelis žmogus, gebantis užmegzti ryšį su Kaile. Taileris negali visko sugadinti, įsiveldamas į trumpalaikį romaną.

O gal... o gal... jis jau pasiruošęs viskuo rizikuoti?

„Patraukli ir gardi istorija. Privalote turėti savo lentynoje!“

Jill Shalvis, *NEW YORK TIMES* bestselerių autorė

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK
KAD SKAITAI